

lede, da at slutte mig til det. Og det kan nu heller ikke være Andet, end at det i saa Henseende maa have Betydning for mig, at et saadant Forslag gjentagne Gange er blevet særlig anbefalet af Handelsstanden; thi her have vi netop med et saadant Spørgsmaal at gjøre, hvor det strax er aabenbart, at de kyndige Handelsmænd, hvorom der her er Tale, rent og klart maa kunne se, hvorom det dreier sig. Og det har end yderligere en særlig Betydning, naar de anbefale Handelsfallitboers Henlæggelse til Sø- og Handelsretten, fordi de derved i Virkeligheden andrage paa, at der maa blive paalagt dem selv et meget forøget ulønnet Arbejde; dette vidner om Interesse for Sagen. Der opnaas ved den omtalte Ordning, hvad der er meget væsentligt, og hvad jeg igaar fremhævede, at Gjennemførelsen af de nye Lovbestemmelser, hvis Betydning jo altid vil afhænge meget af den Maade, hvorpaa Loven anvendes i Livet, vil ske gennem en ordnet Medvirken af Handelskyndige. Erfaringen viser jo, hvor let der fremkommer nogen Ensidighed, naar de forskjellige sagkyndige Elementer skulle arbejde hver paa sin Side uden at kunne komme sammen, og naar de Retskyndige gaa deres Vej og de Handelskyndige deres. Naar der derimod kan aabnes en Forhandling mellem dem, da vinde begge Parter derved, og fremfor Alt vinder derved den Sag, som behandles under en saadan Form. Og jeg kan heller ikke tillægge den Umstændighed videre Vægt, at der derved fremkommer nogen Forskjel mellem Kjøbenhavn og andre Steder i Landet. I Handelsretts-sager er der jo dog nemlig allerede en Forskjel imellem dem, idet der er en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn, men derimod ikke andre Steder i Landet. Og jeg føier til, at der overhovedet er saa megen virkelig Forskjel mellem en stor Stad som Kjøbenhavn og de øvrige Dele af Landet, at man ville gjøre Uret, om man, blot for at opnaa Enformighed, vilde modsætte sig enhver Forskjel. Jeg vil derhos sige, at, hvor der andesteds endogsaa blot tilnærmelsesvis maatte være de samme Betingelser tilstede som her, saaledes at man med Nytte kunde gjøre Forsøg paa at udvide Sø- og Handelsretsinstitutionen dertil udover

Kjøbenhavn, der vilde dette, hvis blot Rigsdagen vilde medvirke, aldeles ikke møde nogen Indsigelse fra min Side. Dersom det f. Ex. i en By som Aarhus eller Odense maatte vise sig, at der mellem Kjøbmændene var Kræfter, som vare villige og skikkede til paa lige Maade som i Kjøbenhavn at medvirke under en retskyndig Formand til Handelsretts-sagers Forhandling og fremdeles til Fallitboers Behandling, saa ser jeg ikke rettere end, at der var Grund til at imødekomme et derom fremsat Duffe. Men hidtil har det ikke vist sig, at man har følt en kraftig Tilbøielighed i disse Danmarks største Handelsbyer, næst efter Kjøbenhavn, til at paatage sig et saadant Arbejde. Det maa derimod i det Hele erkjendes, at de kjøbenhavnske Handelsmænd med megen Interesse og med megen Dygtighed have varetaget det Hverv, som blev paalagt dem ved Loven om Sø- og Handelsretten af 1861, et Hverv, som flere den Gang frygtede for, at de ikke i Længden vilde udføre med saamegen Villighed og med saa megen Iver og Interesse som fra Først af. Det er jo netop et Bevis paa, at Iveren er sand, at den varer længere end den første Provetid. — Det er naturligvis en Selvfølge, at der, dersom Rigsdagen vedtager Forslaget under Nr. 59, vil blive Spørgsmaal om nogle, men dog ikke om betydelige Udgifter, og jeg tror ikke, at disse Udgifter bør lægge nogen Hindring veien. Det Høieste, som de kunne gaa op til, vil vel — jeg kan selvfølgelig ikke i saa Henseende nu sige noget Bestemt, thi det maa afhænge af en noget nærmere Forhandling og Overveelse, men det vil vistnok — ikke naa op over 2,000 Rd. aarlig og maaffe ikke en Gang saa høit. Jeg tør, som sagt, ikke sige det bestemt nu, og jeg kan ogsaa godt forstaa, at de ærede Forslagsstillere ikke allerede paa dette Tidspunkt have villet gjøre noget bestemt Forslag i saa Henseende, idet de først have villet oppebie, om Thinget i det Hele taget maatte ville gaa ind paa den hele Tanke, og idet de derhos maaffe endog overhovedet vilde finde det rettest, hvis Sagen ogsaa maatte blive billiget i det andet Thing, at Forholdets Ordning da foreløbig blev overladt til Administrationen, indtil det i et føl-